Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ ко полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францишканьска ч. 10, двери 10

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламаціи неопечатани вôльни ôдъ порта. Рукописи не звертають ся

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львовскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поединоке число 3 кр

Ч. 257 | Нинѣ: Завтра: | † Філіппа Гурія | Конрада 1. адвент. | Субота 14 (26) листопада 1892 | Входъ сонця 7 г. 26 м.; заходъ 4 г. 9 м. Баром. 761 терм. — 0·6°. — 2.8° | Рôкъ II.

## Римъ и Берлинъ.

Въ двохъ союзныхъ державахъ середнои Европы, на пôвночи и на полудни, вôдозвались оногды голосы вельми поважнѝ, котрѝ дуже добре характеризують теперѣшну ситуацію політичну. Въ Римѣ промавлявъ самъ король Гумбертъ, вôдкрываючи италіяньскій парляментъ, а въ Берлинѣ говоривъ канцлеръ державы, ґр. Капріві мотивуючи предложенє войскове, котрымъ мае ся завести дволѣтна служба въ нѣмецкôй арміи. И дивно зложили ся ролѣ обохъ бесѣдникôвъ: пôдчасъ коли король Гумбертъ говоривъ бôльше въ настрою мирнôмъ и о своихъ заходахъ економічныхъ, то ґр. Капріві розбиравъ можливôсть вôйны и безсильнôсть тридержавного союза супротивъ сполученыхъ силъ Россіѣ и Франціѣ; однакожь оба бесѣдники заявили, що ихъ змаганя мають на цѣли удержанє мира въ Европѣ. Змѣстъ характеристичныхъ сихъ бесѣдъ подаемо въ слѣдуючôмъ.

Король Гумбертъ розпочавъ свою бесѣду престольну вôдъ політики заграничнои и сказавъ бôльше менше такъ: Доходячій якъ разъ до конця сей рôкъ остане ся на довгѝ часы памятнымъ въ исторіи Италіѣ. Менѣ стоять ще живо въ памяти враженя тои почести, яку менѣ заявляли репрезентанты многихъ державъ цивілізованого свѣта. Все що заявлено менѣ, заявлено мому народови и я виджу въ тôмъ доказъ, що Италія остаесь тымъ, чимъ постановила собѣ бути вôдъ часу свого вôдродженя: крѣпкою пôдпорою мира и згоды. Були то доказы нашихъ дружныхъ вôдносинъ до всѣхъ державъ. Мое правительство старае ся пильно въ спôлцѣ зъ союзными державами охоронити Европу вôдъ всякого роздору. Ваша праця розпôчнесь середъ сеи поруки мира.

Дальше обговорювавъ король фінансове положенє краю и сказавъ, що рôвновага въ буджетѣ буде заведена безъ всякого обтяженя податникôвъ, а вôдтакъ заповѣвъ реформу на всѣлякихъ поляхъ службы державнои. Бесѣду свою закôнчивъ король словами: „Король Вікторъ Емануилъ уважавъ за свою амбіцію дати Италіянамъ вôтчину и довершити свои бажаня въ нашôмъ Римѣ; моя же амбіція есть, щобы мое имя було сполучене зъ економічнымъ и интелектуальнымъ вôдродженемъ краю, щобы моя дорога Италія стала сильною, пвитучою и великою, такою, якою хотѣли еѣ видѣти тѝ, що за ню терпѣли и умирали“.

Цѣкавѣйшою була бесѣда нѣмецкого канцлера. Вôнъ заповѣвъ зъ горы, що не хоче страшити вôйною, а скаже повну правду: „Мы жиемо въ мирѣ зô всѣма державами и нѣхто не робить намъ трудностей удержати повагу народу. Цѣсарь сказавъ справедливо, що Гельґоляндъ есть послѣднымъ кусникомъ землѣ, котрый Нѣмеччина забрала и длятого не буде выкликувати вôйны, бо не мае о що. Такожь не буде она вести и превентивнои вôйны, котрои не вела и въ 1870 р.; на доказъ, що такъ було, вôдчитавъ канцлеръ одну депешу зъ 1870 р. Французы однакожь люблять вôйну задля славы. Чимъ бôльше доповняють они свои вôброеня, тымъ бôльше росте ихъ самосвѣдомôсть и охота заключити союзъ не для обороны, але для ревізіѣ карты Европы.

Зъ Россією — казавъ канцлеръ — есьмо въ дружбѣ вôдъ сотокъ лѣтъ. Въ особѣ царя есть дальшій моментъ для нашихъ дружныхъ вôдносинъ. Царь есть дуже миролюбивымъ монархомъ и цѣнить мирну, льояльну політику Нѣмеччины; але и въ Россіи суть стремленя противнѝ Нѣмеччинѣ. Россія буде и дальше зброити ся. Зъ того не треба ще догадувати ся недалекои вôйны, але що та вôйна понесесь колись на заходъ. Такій станъ рѣчей мôгъ бы статись для насъ небезпечнымъ. Межи Россією а Франціею настало безперечно зближенє, а въ виду того не може Нѣмеччина зречи ся Альзаціѣ и Льотаринґіѣ та зôрвати свои зносины зъ Австрією.

Скрѣпити нашѣ силы — казавъ канцлеръ дальше — не значить ще грозити Россіи; мы хочемо лишь бути въ силѣ вôдперти нападъ и мусимо думати о вôйнѣ на два фронты, бо колибъ Россія схотѣла вести вôйну, то певно найшла бы въ Франціи союзника. Такôй вôйнѣ мы не дали бы рады. Навѣть тридержавный союзъ есть що до войска слабшій якъ Россія и Франція разомъ. Нѣмеччина мусить длятого взяти на себе головный тягаръ, бо була бы змушена ставитись на два фронты. Канцлеръ закôнчивъ свою бесѣду словами: Дайте отже народови можнôсть, щобы и въ будучôй вôйнѣ мôгъ каждый сказати: Люба вôтчино, спокôйна будь!

### Переглядъ політичный.

Бесѣда ґр. Таффого, выголошена оногды въ Палатѣ пословъ, выкликала въ таборѣ нѣмецкои лѣвицѣ немале заворушенє. Вчера вôдбула ся у пос. Хлюмецкого конференція лібераловъ, на котрôй обговорювано змѣнену ситуацію. Дехто промовлявъ навѣть за вôдмовленемъ фонду диспозиційного и за дімісією міністра Кінбурґа.

Въ комісіи буджетовôй вôдбувала ся дискусія надъ буджетомъ міністерства справъ внутрѣшныхъ. Члены лѣвицѣ явили ся на

## Изъ-за курки.

*Шкицъ Ярослава Врхлицкого.*

(Конець)

Міша бувъ собѣ дѣйстно гарный мужчи — на, сильно збудованый, а простый якъ свѣчка. Его сильно опалене лице украшала чорна якъ вуголь борода.

Княгиня пускала изъ своеи папероски синѝ хмарки дыму и зъ уподобанемъ споглядала то на Мішу то на жовто свѣтячѝ верхи деревъ въ сусѣдныхъ огородахъ.

— Жѣнка здорова, Міша? — пытае княгиня.

— Здорова зовсѣмъ — вôдповѣвъ запытаный спокôйно.

— А мае все, чого єѝ потреба?

— Все, Ваша Свѣтлосте.

— Ей, Міша, менѣ видить ся, що она таки чогось не мае?

— Чогожь бы, Ваша Свѣтлосте?

— А курки зъ тѣстомъ — засмѣялась княгиня.

— Курки зъ тѣстомъ? Нѣ, того не мае, бо й вôдкижь мала бы бѣдна взяти?

— Ну, то возьми собѣ самъ одну. Онъ тамъ порпаесь пôдъ плотомъ якъ разъ товстенька, злови еѣ та звари своѣй жѣнцѣ.

Міша не знавъ, що робити.

— Ну, чогожь стоишь? — кликнула смѣючись княгиня. Я чей маю ще право дарувати тобѣ курку. Якій бо ты дурный. Лови та зъ Богомъ.

Циганъ кинувъ ся зъ такою зручностію, про яку хиба въ байцѣ розказують, та ще й до пять не дочисливъ, коли курка анѣ не писнувши навѣть щезла въ его широкôй пазусѣ. Княгиня дивила ся на то и смѣяла ся.

— Добре ты то умѣешь, Міша, добре! — кликала за нимъ и кинула недогарокъ своеи папероски. Міша вже еѣ не чувъ — вôнъ бувъ вже генъ-генъ далеко.

* * *

На свое нещастє зловивъ Міша ту курку. Дорога зъ замку до лѣса вела по при дôмъ, де живъ управитель. Бувъ то невеличкій, на одень поверхъ высокій та виноградомъ пороелый будынокъ. Селяне звали его коротко „кватирою“. Отже й Міши выпало ити по при ту „кватиру“, бо обôйти еѣ було трудно. Вôнъ мавъ надѣю, що просуне ся незамѣтно — а хочь бы то не вдалося — такъ прецѣнь курку дала ему княгиня, котра въ потребѣ сама моглабъ се посвѣдчити.

Отже Міша йшовъ безъ страху своею дорогою.

Управитель Тавбе стоявъ саме въ дверохъ, куривъ собѣ люльку на довгôмъ цибусѣ.

— Ты куда, урвитею? — гримнувъ на Мішу.

— Домôвъ, прошу паньскои ласки, въ село до жѣнки.

— А що ты тамъ сховавъ за пазуху, драбе?

Закимъ ще Міша здобувъ ся на вôдповѣдь, здрадила его курка; вôнъ такъ нѣжно и зъ любови притиснувъ еѣ до серця.

— А що я кажу завсѣгды! говоривъ сердито управитель — що циганъ то злодѣй! Давай сюды курку

— Менѣ еѣ сама княгиня дали — зважився циганъ замѣтити несмѣливо.

— Такъ мôгъ бы каждый злодѣй сказати. Сюды зъ нею!

Але Міша на свое лихо давъ знати ногамъ и пустивсь на втѣкача. Тымъ ще бôльше скрѣпивъ пôдозрѣнє у управителя.

— Злодѣй, — крикнувъ Тавбе зъ пѣлои силы, — злодѣй, ловѣть злодѣя, держѣть!

Міша втѣкавъ.

— Циганъ укравъ курку, ловѣть его! — кричавъ управитель та вымахувавъ довгимъ цибухомъ.

Зъ поля вертала домôвъ челядь.

Однѝ поставали и дивили ся за Мішою, другѝ, скоро побачили, що за нимъ женесь управитель, пустили ся й собѣ за циганомъ на охотника.

тôмъ засѣданю, але постановили не брати участи, доки ажь ситуація не розъяснить ся.

---

Россійска праса обговорює симпатично намѣрене именованє ґен. Вердера нѣмецкимъ амбасадоромъ въ Петербурзѣ и доказує, що Вердеръ яко чоловѣкъ дуже любленый на россійскôмъ дворѣ, причинивъ бы ся не мало до удержаня добрыхъ вôдносинъ межи Нѣмеччиною а Россією и до скрѣпленя мира.

Въ Каменци подôльскôмъ мала выбухнути сильна холера азійска; на день западає тамъ на холеру по 50 людей.

---

# Новинки.

*Львôвъ дня 25 падолиста.*

— **Громадѣ Завада,** въ повѣтѣ лимановскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 50 зр. запомоги на будову школы.

— **Вôдзначеня.** Є. Вел. Цѣсарь позволивъ властителеви дôбръ Андреєви Мойсѣ-Росохацкому носити хрестъ командорскій папского ордера св. Григорія; старшому радникови будôвництва у Львовѣ Матвѣеви Морачевскому цѣсарско россійскій ордеръ св. Станислава кл. другои; а старшому инжинерови у Львовѣ Генрикови Сталеви цѣс. россійскій ордеръ св. Анны третои клясы.

— **Є. Е. п. Намѣстникъ** вернувъ вчера до Львова.

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** ухвалила на засѣданю дня 21 падолиста: 1) Вылучити громаду Замостє, въ повѣтѣ перемышляньскôмъ, зô звязи зô школою народною въ Глинянахъ и зорґанізувати въ Замостю школу, почавши вôдъ 1 лютого 1893; вылучити громаду Калиновщину, повѣта чортковского зô звязи зô школою въ Бѣлобожници и зорганізувати въ Калиновщинѣ осôбну школу вôдъ 1 лютого 1893; 2) затвердити: именованє о. Теоф. Сѣнкевича, греко кат. пароха и декана въ Червоноградѣ, на духовного члена окружнои рады шкôльнои въ Мостискахъ; выбôръ Володисл. Потоцкого зъ Коцюбинчикъ и Густ. Стравиньского зъ Шидловець, властителѣвъ бôльшои посѣлости, на делеґатôвъ рады повѣтовои до окружнои Рады шкôльнои въ Гусятинѣ; выбôръ Ив. Оришкевича, управителя 4 клясовои школы въ Радеховѣ, на представителя учительства до окружнои Рады шкôльнои въ Камѣнцѣ и выбôръ Едв. Дашкевича, учителя въ Крукеничахъ на такогожь представителя до окружнои Рады шкôльнои въ Мостискахъ; 3) именувати Ант. Яновского управителемъ 2-клясовои школы въ Книгиничахъ; 4) затвердити въ учительствѣ Ром. Цеглиньского въ рускôй ґімназіѣ у Львовѣ; 5) признати третій додатокъ пятилѣтный проф. Конст. Горбалеви въ ґімназіи перемыскôй и пятый додатокъ пятилѣтный Павл. Тебинцѣ, учительцѣ школы вправъ въ женьскôй семинаріи учительскôй у Львовѣ; 6) приймити до вѣдомости справозданє инспектора краєвого зъ люстраціи въ ґімназіи тернопôльскôй и затвердити его внесеня; 7) поручити на преміи до бібліотекъ шкôлъ народныхъ книжочку Г. Парасевича: „Скарбы моря“ (въ польскôмъ языцѣ), накладомъ польского товариства педаґоґічного.

— **Конкурсы.** Окр. Рада шкôльна въ Перемышли оголошує конкурсъ на посады ст. учителя або учительки при 3-клясовôй школѣ въ Нижанковичахъ, платня 495 зр.; посаду мол. учителя або учительки въ Нижанковичахъ (330 зр.); посады мол. учит. въ Медици и Журавици (по 300 зр.); — при школахъ одноклясовыхъ посады старшихъ учителѣвъ або учительокъ въ Кривчи, двѣ у Федрополи, Баховѣ, Боршовичахъ, Даровичахъ, Дрогобычцѣ, Дусôвцяхъ, Княжичахъ, Лютôвни, Лучичахъ, Мацьковичахъ, Малковичахъ, Новосѣлкахъ, Вôльшанахъ, Островѣ пôдъ Перемышлемъ, Рожубовичахъ, Рускôмъ селѣ, Серавôстяхъ, Селискахъ, Скоповѣ, Середни, Стубнѣ и Тарнавцяхъ. Речинець на поданя до кôнця грудня с. р. — При университетѣ львôвскôмъ опорожнена посада слуги. Платня 375 зр. и одѣжь. Выслуженû пôдофіцирû мають першеньство. — Яблонôвъ потребує лѣкаря; платня 727 зр. Часъ до 25 грудня. — Камѣнка струмилова глядає люстратора урядôвъ громадскихъ (платня зъ додатками 980 зр.) Речинець до 15 грудня.

— **Холера въ Гусятинѣ.** Закимъ розслѣдили бактеріольоґічно тѣло померщого чоловѣка въ Гусятинѣ, дôстали мы вѣстку, що той чоловѣкъ не померъ на холеру. Тымчасомъ, бодай не казати, вѣстка та не оправдалась, бо ось що пише о тôмъ урядова „Gazeta Lwowska“: Дня 15 падолиста лучивъ ся въ Гусятинѣ оденъ выпадокъ смерти середъ пôдозрѣныхъ познакъ, а дня 18 падолиста другій. Заразъ въ першôй хвили зарядило староство всякû средства осторожности. Розслѣды бактеріольоґічнû, покôнченû ажь 22 падолиста вечеромъ, выказали рѣшучо холеру азійску. Зарядженû властями розслѣды що до стану здоровля населеня мѣста Гусятина, робленû вôдъ дому до дому, не выказали анѣ одного дальшого пôдозрѣного случаю, и вôдъ 18 падолиста до сеи хвилѣ, не лучивъ ся анѣ въ Гусятинѣ, анѣ въ околици нѣякій выпадокъ холеры. Однако позавкъ высланый на мѣсце инспекторъ санітарный дръ Ляховичь сконстатувавъ въ Гусятинѣ россійскôмъ три случаѣ холеры, а крôмъ того зарава сильно лютить ся въ Каменци подôльскôмъ, для того Намѣстництво зарядило вôдъ 22 падолиста ревізію санітарну подорожныхъ, всѣдаючихъ на двôрци зелѣзничôмъ въ Гусятинѣ. — Въ цѣлôмъ краю, крôмъ однои реконвалесцентки въ Пѣскахъ великихъ, нема теперь нѣ одного случаю холеры.

— **Зъ Ярослава пишуть намъ:** Послѣдными днями були у насъ два огнѣ. Дня 19 с. м. о год. 4 рано выбухъ огонь въ стодолѣ Ивана Лѣськевича, передмѣщанина ярославского. Стодола зô збôжемъ, сѣномъ и сѣчкарнею згорѣла до тла. Загальна шкода выносить 1520 зр., а стодола була обезпечена лише на 300 зр. О пôдпаленє въ тôмъ выпадку пôдозрѣвають парôбка Петра Мілі зъ Зарадавы, котрый служивъ у Лѣськевича и мавъ передъ людьми хвалити ся, що Лѣськевича пôдпалить. Теперь глядає за нимъ жандармерія. — А дня 21 с. м. межи 3 а 4 год. рано выбухъ огонь въ тымчасовôй касарни для кавалеріи, въ будынку Абрагама Пфефера, де стояла одна шкадрона 11 полку уланôвъ. Спалили ся двѣ стайнѣ разомъ зъ сѣномъ и соломою для 15 коней. При тôмъ покалѣчило ся кôлькохъ воякôвъ, а оденъ кôнь выбѣгши зô стайнѣ на гостинець ударивъ такъ сильно собою о заставу мытничу, що забивъ ся на мѣсци. Шкода выносить 2000 зр. Стайнѣ були вôдъ огню забезпеченû. Загально думають, що огонь пôдложили уланы. Слѣдство веде ся.

— **Пригода на зелѣзници.** Дня 21 с. м. при пересуваню вагонôвъ на двôрци зелѣзницѣ въ Сокали попавъ ся пôдъ вôзъ возникъ Иванъ Выґахневичь зъ Сулигова въ Царствѣ польскôмъ и вôзъ поломивъ єму обѣ ноги. Єго вôдвезено сейчасъ до сокальского шпиталю.

— **Мальверзаціѣ на Буковинѣ.** Черновецка Bukowin. Rundschau доносить на пôдставѣ добрыхъ информацій, що жандармерія буковиньска мала выкрыти новû величезнû обманьства и крадежѣ на шкоду православного фонду релиґійного въ лѣсахъ Страца Вама Селетинъ. Дотеперь выслѣджено, що шкоды выносять 80.000 зр.; увязнено богато людей. Процесъ вôдбуде ся въ Сучавѣ. Слѣдство тягне ся вже вôдъ чотирехъ мѣсяцѣвъ; бо вже вôдъ тогды сидить у вязници торговець деревомъ Хаимъ Зуркісъ, котрый зробивъ контрактъ зъ дирекцією тыхъ дôбръ о велику доставу дерева. Теперь увязнено одного лѣсничого и двохъ гаєвыхъ.

— **Чверть міліона людей** померло вже сего року въ Россіи на холеру, а холера ще тамъ не выгасла. А ту ще заповѣдають, що холера на весну верне. Тому въ Петербурга розôслано комунікатъ такого змѣсту: Въ виду дуже имовѣрного повороту холеры въ будучôмъ роцѣ, рѣшено урядово въ вôдповѣднôмъ часѣ выготовити на основѣ набутого досвѣду и подати до вѣдомости, кому треба, плянъ борбы зъ пошестію. Длятого дуже пожадано мати вчасно справозданя осôбъ, котрû брали участь въ борбѣ зъ пошестію минувшого лѣта. Крôмъ того для одержаня потрѣбныхъ информацій вôдъ осôбъ, що лично набули досвѣду въ примѣнкованю средствъ антіхолеричныхъ, рѣшено возвати до Петербурга на день 25 грудня въ кождои ґуберніи, де лютила ся холера, по одномъ або по двохъ лѣкарѣвъ. Возванû лѣкарѣ одержать по 5 рублѣвъ на добу и право безплатного переѣзду.

— **Вѣнчанє зъ перешкодами.** Передъ протестантску церковь у Варшавѣ заѣхала сими днями величава дружина весѣльна. Гостѣ увôйшли до церкви, де за хвилю мало вôдбути ся вѣнчанє. Наразъ въ парафіяльнôй канцеляріи роздавъ ся якійсь плачь и жива розмова. За хвилю попрошено тамъ пана молодого, котрый заставши якусь порядно одѣту жѣнку зачавъ єй щось радити. Здавалось, що справу полагодивъ, вернувъ до церкви, за нимъ прийшовъ пасторъ и вже мавъ повѣнчати молодятъ, що навколѣшки стояли на степеняхъ престола. Ажь ось въ ту саму хвилю прибѣгає до пана молодого кôлькалѣтный хлопчина и каже: — То татуню вже моєѣ мамы не любить — не хоче єѣ? — Тû слова дитины дуже занепокоили весѣльну дружину, а панна молода въ плачемъ утекла вôдъ своєго недôйшлого мужа. Вѣнчаня не було, а гостѣ розъѣхались въ дуже немилôмъ настрою.

— **Зъ Волѣ Миговои** пишуть намъ: „Впр. о-

---

— Таляра дамь тому, хто того драба зловить, — голосивъ управитель.

Талярь розъохотивъ навѣть и найбайдужнѣйшихъ.

А Міша втѣкавъ.

Почала ся дика, очайдушна погоня за чоловѣкомъ.

Парôбки були мôцнû та швидкû. Надѣя на позыскане таляра и ласки управителя, до того ще й розбуджена ненависть селянъ до циганôвъ, а може и зависть задля кумôвства княгинѣ — все те спонукало товпу, котра що силы гнала ся за Мішою.

А Міша втѣкавъ.

Зразу вôнъ все то собѣ маловаживъ. Якъ то? Вôнъ бы не мавъ втечи вôдъ тои голоты? У сына пущѣ то ноги якъ крила! Але дика голота вже его здоганяла. Она выгнала его въ поле, де недавно що выкопано бараболю. Земля була порыта, повна ямокъ, Міша безнастанно спотыкавъ ся. Въ розпуцѣ притиснувъ до грудей курку, вже й не дививъ ся, куды бѣжить, лишь втѣкавъ, втѣкавъ и втѣкавъ.

Чувъ за собою голосы. Але не озиравъ ся. А повиненъ бы бувъ — тодѣ бувъ бы побачивъ, що безъ потребы гонить, мовь несамовитый, що може пощадити трохи своихъ силъ, бо лишивъ посѣпакôвъ спорый шматъ по заду. Однакъ вôнъ не обертавъ ся; ихъ дикій крикъ вводивъ его въ блудъ. Вôнъ думавъ, що они вже ему за плечима и тому ставъ ще въ двоє скорше бѣчи.

За нимъ гнали ся що найшвидшû, найзручнѣйшû на все село люде. Ображена селяньска честь додавала всѣмъ завзятя — онибъ цигана не зловили?! А то по якому? Тажь то бы рознесло ся по всѣй околици, и всѣ бы зъ нихъ вôдтакъ вѣчно посмѣвали ся. Ще того не стало! И тому — далѣ же за нимъ!

А Міша втѣкавъ, якъ навѣженый.

Передъ нимъ розстелила ся широко рôвна околиця, пôдъ его ногами филювали борозды свѣжо зораного поля — зрадлива се й ховзка для втѣкача дорога. Вôнъ ледви ще мôгъ вôддыхати; ему передъ очима ставали колеса, въ ухахъ ему страшенно гудѣло и шумѣло, розпирало груди, а холодный пôтъ грубыми каплями сплывавъ ему по лици — а вôнъ все таки не перестававъ бѣчи.

Глянувъ въ гору. Небо сѣре, якъ колибъ закрывъ его хтось великимъ, неподвижнымъ вѣкомъ якоись величезнои домовины. Насувала ся темрява — десь-не-десь падали поодинокû, важкû й грубѣ каплѣ дощу, мовь тû сльозы на розрыту землю.

А Міша бѣгъ далѣ и далѣ....

Цѣлый свѣтъ зъ нимъ крутивъ ся. Посѣпаки вже десь ему за плечима — чувъ ихъ тупôтъ, ихъ гомôнъ, ихъ крикъ. Але вôнъ лишь далѣ и далѣ! Оттамъ на небосклонѣ зачорнѣвъ ся вже лѣсъ, тамъ вôнъ дома, при товаришахъ — до завтра все выяснить ся, а жѣнка попоѣсть собѣ таки ще нинѣ на вечеру курки.

Не бувъ въ силѣ докôнчити думокъ. Єму що разъ то бôльше крутило ся въ головѣ, передъ его очима ставали що разъ то рôжнороднѣйшû привиды, змѣнювали ся такъ скоро якъ блыскавки; щось, мовь корчѣ, стиснуло его якъ бы рукою за горло, въ головѣ било єму якъ бы молотомъ и Міша поваливъ ся долôвъ на вохку землю, придавлюючи своимъ тѣломъ курку.

Та ще разъ схопивъ ся на ноги. Хто зна', чи й не удалобъ ся було єму втечи, колибъ бувъ выбравъ до утечѣ догôдну дорогу, але вôнъ до чиста отуманеный та непритомный, пустивъ ся у цѣлкомъ противну сторону — въ руки тыхъ, що за нимъ гонили.

Наразъ дôставъ першимъ каменемъ въ голову.

Майже й не чувъ того, лишь якъ бы щось легко по нѣмъ посунуло ся; и болю не чувъ, лишь щось теплого полило ся струєю по его лици. Навѣть не сягнувъ туды рукою, абы не пустити курки и втѣкавъ дальше.

За нимъ посыпалось градомъ камѣнє та ломаче.

пралатъ Кароль Волошиньскій, кустосъ дôбръ гр. кат. капітулы въ Перемышли, загостивъ при нагодѣ візитацій тыхъ же дôбръ до нашои школы и жертвувавъ ласкаво для шкôльнои молодежи 5 зр. Зарядъ школы складае за се впр. о. пралату сердечну подяку. *А. Ротиньскій* учитель.“

# Зъ судовои салѣ.

(Дальше.)

Коли п. Ульмеръ дôзнавъ ся, що Гендіґера увязнено, вôдкликавъ свое зôзнане и заперечивъ, мовь бы замовлявъ динамітъ, а сю депешу прославъ ему Стан. Мйоичиньскій, своякъ жѣнки Гендіґера, котрый бачивъ ся зъ Гендіґеромъ на поліціи по увязненю его.

Дня 8 червня с. р. зголосивъ ся до краковскои поліціи пôдполковникъ россійскои жандармеріи въ Граници Массонъ и донѣсъ, що около 10 мая с. р. прибувъ до Петербурга до ґен. Шебеки, товариша міністра справъ внутрѣшныхъ, якійсь молодый чоловѣкъ, котрого выглядъ вôдповѣдавъ особѣ Гендіґера, та зôзнавъ до протоколу, котрый списавъ зъ нимъ полковникъ Секериньскій, що въ Галичинѣ зроблено заговоръ на жите царя Александра III. Въ тôмъ протоколѣ такъ зôзнавъ сей чоловѣкъ:

„Зъ початкомъ цвѣтня с. р. въ мешканю одного зъ членôвъ редакціи Kurjer-a Lwowsk-ого, Каспровича, вôдбули ся сходины и тогдѣ порѣшено зробити атентатъ на царя Александра III. будьто матеріялами выбуховыми, будьто револьверомъ. Часу выконаня атентату не означено, а на мѣсце атентату выбрано Петербургъ. На сходинахъ було зъ 30 особъ, мѣжь иншимъ; Каспровичь, Фрилінґъ, Вислоухъ, Полиньскій (члены редакціѣ Kurjer a Lw.), Яворскій, Росовскій, Зелонка, Задуровичь, Спірцелльо (літераты), дръ мед. Кухарскій, студентъ краковского університету Малешевскій, котрый спеціяльно приѣздивъ, Вол. Барановскій, сынъ инспектора народныхъ школъ, Солтисъ, секретарь рады шкôльнои, Колеръ, Райтеръ, Калужняцкій и Бачиньскій (львôвски академіки). Ініціятива сходинъ выйшла вôдъ звѣстного революціонера Вінк. Журавского, мешкаючого въ Лондонѣ, котрого репрезентувавъ анархістъ Піно. Льосомъ вытягнено такій порядокъ що до выконаня атентату: Каспровичь, Фрилінґъ, Барановскій, Кухарскій и Малешевскій, котрі зобовязали ся выѣхати до Петербурга“.

Складаючи тî зôзнаня, заявивъ денунціянтъ, що не бачить для Полякôвъ будучности въ Австріи, лишь въ союзѣ зъ народомъ россійскимъ, а що атентатъ на царя нанѣсъ бы шкоду народови польскому, то вôнъ вôдчуває обовязокъ перестеречи; а що вôнъ бѣдный, то надѣе ся, що правительство россійске вынагородить его вôдповѣдно, скоро подасть близшî данî що до заговору.

Назвавъ ся „Чоловскимъ“ и подавъ свою адресу у Львовѣ.

Дуже важнî зôзнаня зложивъ въ слѣдствѣ пôдполковникъ жандармеріѣ Маркґрафскій, котрого выслано до Львова зъ Петербурга, щобы бачивъ ся зъ самымъ „Чоловскимъ“. Маркґрафскій зложивъ въ судѣ оріґинальнî листы денунціянта, котрый пôдписувавъ ся на нихъ „Piła“.

И такъ оденъ листъ писаный въ Петербурзѣ до „градоначальника“ зъ просьбою о авдіенцію въ дуже важнôй справѣ.

Въ другôмъ листѣ зъ Кракова пôдъ датою 21 мая до полковника Секериньского въ Петербурзѣ, говорить ся, що вже мае все въ рукахъ, лишь треба чимъ скорше грошей. Въ тôмъ листѣ писавъ таке: „Перша партія динаміту вôдойде за кôлька днѣвъ, перевозити еѣ буде жидъ Абелесъ до Пилицѣ; его буде можна прихопити або на граници або въ Пилици“.

Въ третôмъ листѣ зъ датою 27 мая до Секериньского доносить, що атентатъ вже порѣшеный, а транспортъ яко контрабанда вôдойде вже слѣдуючого тыждня. Умовивъ ся о знакъ: коли контрабанда выбере ся въ дорогу, вôнъ зателеґрафуе: „знакомый выѣхавъ тогдѣ а тогдѣ“; коли друга партія вôдойде поѣздомъ особовымъ, вôнъ зателеґрафуе: знакома выѣхала“. Проволока въ транспортахъ наступила задля арештованя соціялістôвъ въ Краковѣ. Вôдтакъ денунціюе одного соціялиста Игн. Поплавского, россійского пôдданого, и заповѣдае, що дасть знати телеґрафічно, коли Поплавскій выѣде до Россіѣ. Доносить о Сіплю, котрый выробляе матеріялы выбуховî и надае имъ форму, котру можна выгôдно перевозити, а навѣть ладить плащь зъ бавовны стрѣльничои, въ котрôмъ буде можна ѣхати до Петербурга. Вôдтакъ широко розписуе ся про нарады на сходинахъ и просить о присылку грошей. Рôвножь радить не розголошувати справы, лишь на повѣдомленя его телеґрафічнî прихопити вказанî особы и добре ихъ сховати, щобы нѣхто не знавъ.

Коли доносы про атентаты вже дôйшли до тои кульмінаційнои точки, повѣдомлене про все зъ Петербурга шефа жандармеріѣ въ Царствѣ польскôмъ ґен. Брока и сей выславъ пôдполковника Маркграфского до Львова, щобы особисто бачивъ ся зъ денунціянтомъ. Маркграфскій приѣхавъ до Львова и заразъ въ першихъ дняхъ давъ Гендіґерому 400 рублѣвъ. Гендіґеръ розповѣдавъ Маркграфскому про пôдготовленый атентатъ, ѣздили разомъ до Кракова, де спôльно выжидали на двôрци зелѣзничôмъ приѣзду робôтникôвъ зъ Мысловиць, котрî мали привести динамітъ, а вôдтакъ умовили ся, пôдъ якою адресою мае Гендіґеръ доносити до Варшавы про поодинокî особы. Маркграфскій бачивъ ся у Львовѣ такожь зъ Шумскимъ, вôтцемъ жены Гендіґера и мабуть Шумскій остерѣгавъ Гендіґера передъ Маркграфскимъ. На се остережене вôдповѣвъ такъ Гендіґеръ въ листѣ: „Що до того интересу (зъ Маркграфскимъ), то се велике лайдацтво; треба бути лисомъ и поступати дуже осторожно, щобы все выкрыти. Я на слѣдѣ, маю вже ключь въ рукахъ, а що не позволимо шпѣгувати безкарно московскимъ жандармамъ на чужôй територіи, се фактъ нѣчимъ не запереченый.“ Рôвножь цѣкаве й се, що Гендіґеръ взявъ зô собою на дворець тѣтку Олену Мйончиньску и она мала взяти динамітъ, якій бы привезли робôтники зъ Мысловиць. Розумѣесь, що панѣ Мйончиньска не знала, що се мавъ бути динамітъ. Маркграфскій, вôдъѣзджаючи зъ Галичины, вже пôдозрѣвавъ вѣродостойнôсть доносôвъ Гендіґера.

Маркграфскій пôзнавъ въ Гендіґерѣ того самого чоловѣка, котрого знавъ пôдъ именемъ „Чоловского“ яко доносчика, але при конфронтаціи въ судѣ Гендіґеръ заперечувавъ знакомости. Ажь въ жовтни признавъ ся Гендіґеръ и до листôвъ, якî прислали россійскî власти и до своеи подорожи до Петербурга та до зносинъ зъ ґен. Секериньскимъ.

Гендіґеръ зôзнавъ, що ґен. Секериньскій розвѣдувавъ ся его про вôдносины мѣжь польскою журналістикою у Львовѣ и просивъ про выясненя що до заговору, якій мавъ укладатись у Львовѣ. Въ листахъ его есть много пересады, бо въ дѣйстности не выкрывъ нѣякого заговору, однакъ зъ розмовы зъ Сіплемъ и Абелесомъ набравъ пересвѣдченя, що пôдготовляесь атентатъ на царя. Вôдъ Секериньского дôставъ 100 рублѣвъ и якесь довѣрочне поручене. Вкôнци вôнъ яко пôдданый россійскій мавъ обовязокъ слѣдити за того рода проявами и доносити ихъ россійскимъ властямъ. Вôнъ мавъ намѣръ выдавати польску ґазету въ напрямѣ панславістичнôмъ.

Що до минувшости Гендіґера, то показало ся, що его прогнано зъ 6-ои клясы ґимназіяльнои у Варшавѣ. Вѣвъ жите легкодушне, удававъ доктора фільозофіи. Приѣхавши до Галичины, заходивъ до редакцій польскихъ ґазетъ и писавъ до тыхъ ґазетъ статьѣ. Мавъ вôдчитъ у Львовѣ, зъ педаґоґіи. Въ цвѣтни с. р. оженивъ ся зъ донькою журналіста Теофиля Шумского и выѣхавъ зъ нею до Варшавы за пашпортомъ на имя Чоловского.

Прокураторія кôнчить актъ обжалованя такими высновками: Гендіґеръ зголосивъ ся до россійскихъ властей зъ доносомъ о выдуманôмъ собою атентатѣ на царя, щобы дôстати значнѣйшу нагороду грошеву (10.000 рублѣвъ). Щобы передъ россійскими властями представити свои доносы вѣродостойными, доносивъ про поодинокî особы въ сей способъ, що можна було противъ нихъ зачати слѣдство о злочиньство убійства зъ §. 60 зак. кар. Найбôльше потерпѣли бы були: пôдданî россійскî Малешевскій и Поплавскій, котрî пôсля его доносу брали участь въ нарадахъ, а котрî доказали свою невиннôсть и Сіпель та Абелесъ, котрыхъ могли россійскî власти прихопити при перевозѣ динаміту.

Розправа зачала ся вчера въ четверъ. Дальшî звѣстки зъ того незвычайного процесу и засудъ подамо, якъ прийде часъ.

## ТЕЛЕГРАМЫ.

**Вѣдень** 25 падолиста. Комісія буджетова приняла безъ змѣны титулы: будова дорôгъ, будовы воднî и публична безпечнôсть.

**Берлинъ** 25 падолиста. Цѣсарь Вільгельмъ мае ся вже лѣпше.

**Парижъ** 25 падолиста. Міністеръ маринарки повѣдомивъ палату, що войско француске заняло Абомей. На памятку вôйны зъ Дагомеемъ, ухвалено выбити медалѣ.

**Римъ** 25 падолиста. Президентомъ палаты послôвъ выбрано Цанарделлього.

**За редакцію вôдповѣдае Адамъ Креховецкій.**

Міша упавъ лицемъ на землю. Зъ дикою радостію кинулась голота на бѣдолаху и стала его топтати, змѣсила его рôвно зъ землею.

Ще дыхавъ, ще мавъ на тôльки силы, що обернувъ ся, але коли хотѣвъ споглянути на небо, коли хотѣвъ прошептати имя своеи жѣнки, своеи дитины, впала ему на лице тяжка груда землѣ, задавила его послѣднî стоны.

Де впавъ, тамъ его й лишили — выдерли вôдъ него лишь неживу курку и принесли управителеви на знакъ побѣды.

Не вдовзѣ потôмъ пустивъ ся на землю струями уливный дощь. Але Міша не чувъ уже холодныхъ струй — того припôзненого змилованя неба — впрочôмъ его лице було ще холоднѣйше, а дома на дармо ждала на него на постели его жѣнка.

* * *

Згорбленый въ дугу стоявъ на другій день въ княжескôмъ сальонѣ панъ управитель Тавбе.

Стоявъ трусливо коло порога, якъ той, що провинивъ ся; не смѣвъ пôдняти очей.

При вôкнѣ стоявъ панъ-отець Ремеръ; его добродушне лице вкрыли теперь чорнî хмары, а зъ устъ вôдъ часу до часу добувалось зôтхане.

Въ нервовôмъ роздразненю ходила по сальонѣ княгиня. Ба, въ еѣ гарныхъ очахъ можь було замѣтити сльозы, а еѣ личко страшно було поблѣдло.

Наразъ пристанула передъ управителемъ и промовила острымъ тономъ:

— Чи знаешь ты, що ты вчера зробивъ смерть чоловѣкови?

Той острый тонъ прошибъ управителя на певно до самои кости, бо вôнъ тремтѣвъ, якъ листъ на осицѣ и не вôдзывавъ ся, лишь понуривъ голову ще бôльше.

Зъ повагою потакнувъ головою панъ-отець, а княгиня говорила дальше:

— Забирай ся зъ вôдси, и не показуй ся менѣ на очи, коли тутки прийдешь! Ажь страхъ мене бере вôдъ тебе! Поки житя мого, най тебе не бачу! — И приказуючо вказала рукою на дверѣ.

Управитель анѣ не писнувъ, лишь поклонившись низенько до самои землѣ, вынѣсъ ся зъ сальону.

* * *

За дверми стрѣтивъ ся на коритари зъ княземъ. Сунувъ ся попôдъ саму стѣну, щобъ незамѣтно перейти попри него, але князь пристанувъ и промовивъ:

— Наробивъ же ты менѣ утѣхи!

# Експедиція мѣсцева

# НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

## „БЮРА ДНЕВНИКОВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

**улиця Кароля Людвика, ч. 9.**

„Бюро Дневниковъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

**Инсераты** („оповѣщеня приватнî“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневниковъ“ Людвика Пльона.

---

# „ДНѢСТЕРЪ“

## Товариство взаимныхъ обезпеченъ

### у Львовѣ

засноване на пôдставѣ концесіи Высокого ц. к. Міністерства справъ внутрѣшныхъ зъ дня 9 грудня 1891 ч. 22731, розпочало свою дѣяльнôсть дня 15 н. ст. вересня с. р.

„ДНѢСТЕРЪ“, опертый на засадѣ взаимности своихъ членôвъ, обезпечае всяке майно движиме и недвижиме противъ шкôдъ огневыхъ пôдъ найприступнѣйшими условіями и почислює можливо найнизшî преміи.

Всякî шкоды ліквідують ся и выплачують ся сейчасъ по пожарѣ.

Фондъ основный „ДНѢСТРА“ выносить наразѣ 50.000 зр.

Якъ фондъ основный такъ и контракты заключенî зъ першими Товариствами контрасекураційными, подають „ДНѢСТРОВИ“ можнôсть обезпечувати якъ найбôльшî сумы.

Друки якъ и всякî поясненя подають Аґенты, установленî у всѣхъ мѣстахъ и бôльшихъ селахъ якъ и

**Дирекція „Днѣстра“** 90

у Львовѣ, улиця Театральна число 8.

---

## Изидоръ Воль

ул. Сикстуска ч. 6. у Львовѣ 107

для Галичины одинокій складъ россійского чаю заложеный въ 1870 р.

| | Цѣнникъ | | зр. | кр. |
|---|---|---|---|---|
| Побирае що тыждня свѣжî посылки дуже доброго чаю зъ Москвы и поручае тойже пôсля долученого цѣнника. | $^1/_2$ кільо | | | |
| | Kaysor, | знамен. чорн. | 1 | 60 |
| | | „ melange | 1 | 80 |
| | Suchong | знаменитый | 2 | |
| | | найлучш. | 3 | |
| | | melange P. | 3 | |
| | MELANGE, караванова | | 4 | |
| Замовленя выконують ся точно и скоро, также за послѣплатою — опакованє франко. | Fu-czu-Fu, | Nr. I. | 3 | 20 |
| | | „ II. | 4 | 60 |
| | | „ III. | 6 | |
| | К. и С. Попова | 1 р. 60 1 фт. | 2 | 16 |
| | | 2 „ — „ | 2 | 70 |
| | | 2 „ 50 „ | 3 | 40 |
| Звергае ся особлившу увагу на три найлучшî сорты К. и С. Попова. | Высѣвки, | знам. пôвъ кільо | 1 | 60 |
| | | ff prima | 1 | 80 |
| | | non plus ultra | 2 | 50 |

Цѣны знижени

---

## Чоколяда десерова.

Найбольша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 к

**Подроблюване забезпечено.**

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товаровъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ля- ѣотками, также по цукорняхъ.

---

Австрійско-угорска

# FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, побôльшити его обемъ а то такъ що до формату якъ и що до змѣсту нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ фінансовî и господарскî обявы обширно и предметово. Всеж при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якî на насъ накладае побôльшене обему, высокôсть предплаты зôстае незмѣнена, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

*Рôчна предплата за 52 богатî змѣстомъ числа* 1 зр.

**Адміністрація:** Wien, I. Wollnerstrasse 11

---

Антикварска оферта.

## МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новî, замѣсть

**зр. 96 зр. 55.**

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

---

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера

**у Львовѣ.** 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.